

ROMAN PO FILMU COURAGEOUS

POGUMNI

RANDY ALCORN

POGUMNI

Pogumni

Randy Alcorn

po scenariju ALEXA in STEPHENA KENDRICKA

Družina
2014

POGUMNI

Zapisal **RANDY ALCORN**

Scenarij za film **ALEX KENDRICK** in **STEPHEN KENDRICK**

Naslov izvirnika

COURAGEOUS, A Novelization, by Randy Alcorn

© *izvirnik*: 2011, by Randy Alcorn

© *za slovensko izdajo*: 2014, Družina d. o. o.,
z dovoljenjem Tyndale House Publishers,
Inc. Vse pravice pridržane.

Izdaja: prva

Prevod: Leon Jagodic

Jezikovni pregled: Matej Horzelenberg

Grafična priprava: Pavle Rot, Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Natis: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 1000 izvodov

Ljubljana 2014

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-31

ALCORN, Randy C.

Pogumni / Randy Alcorn po scenariju Alexa in Stephena Kendricka ;
[prevod Leon Jagodic]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2014

Prevod dela: Courageous

ISBN 978-961-04-0122-3

276253184

Randyjevo posvetilo:

Moji najdražji ženi Nanci,
mojima čudovitima hčerama Karini in Angeli,
mojima izjemnima zetoma Danu Franklinu
in Danu Stumpu
in mojim ljubim vnukom Jakeu, Mattu, Tylerju in Jacku.
Bogu sem neskončno hvaležen za vsakogar izmed vas,
moja draga družina.

***

Posvetilo Alexa in Stephena:

Najinima ženama, Christini in Jill – vajina ljubezen in podpora sta dali zagon najinemu prizadevanju, da bi v življenju sledila Božjemu klicu. Neverjeten zaklad sta! Naj nas Bog še naprej blagoslavlja, uči ter povezuje med seboj in s sabo. Ljubiva vaju in neizmerno potrebujeva. Baptistični cerkvi Sherwood – naj ljubezen, ki jo gojite do Kristusa in do drug drugega, vsako leto močnejše gori. Molíte, služíte, dajajte in rastite. Že do sedaj je bilo vredno truda, toda največja nagrada vas šele čaka! Naj svet spozna, da je Jezus Kristus vaš Gospod! Njemu slava!

Prvo poglavje

Škrlatno rdeč Ford F-150 SuperCrew se je vozil po ulicah Albanyja v Georgii. Voznik je prekipeval od optimizma in nikakor ni mogel slutiti, kakšni boji ga čakajo v njegovem rodnem mestu.

Tukaj bomo dobro živeli, si je rekel sedemintridesetletni Nathan Hayes. Nekaj dni nazaj se je po osmih letih v Atlanti s svojo ženo in tremi otroki vrnil domov v Albany, tri ure proti jugu. Nova služba. Nova hiša. Nov začetek. In celo nov avto.

Zdaj je z zavihanimi rokavi in spuščnimi okni užival v soncu južne Georgie. Zapeljal je na prenovljeno črpalko v zahodnem Albanyju, na kateri se je ustavljal že pred dvajsetimi leti, ko je dobil vozniško dovoljenje. Bil je vznemirjen. To ni bil njegov del mesta – tam so bili v glavnem belci in ni jih veliko poznal. Toda bencin je bil poceni in vožnja prijetna.

Nathan se je počasi in leno pretegnil. Vstavil je kreditno kartico, natočil gorivo in si ob tem zadovoljno brundal. Albany je namreč rojstno mesto Raya Charlesa, pesmi »Georgia on My Mind« in nekaterih najboljših domačih jedi na svetu. Tretjina prebivalcev mesta je belopolta, dve tretjini pa sta temnopolti. Četrtnina ljudi živi pod pragom revščine,

preživeli so že mnogo poplav reke Flint in številne rasne napetosti. Toda ne glede na vse dobre in slabe lastnosti je bil Albany njegov dom.

Napolnil je rezervoar, sedel v avto in obrnil ključ, nato pa opazil pokol. Šest velikih, debelih majskih hroščev je namreč dalo vse od sebe, da bi napravili vtis na njegovo vetrobransko steklo.

Izstopil je in segel po gobo v vedro za pranje, toda vedro je bilo povsem prazno.

Ko je iskal drugo vedro, je opazil, kakšna mešanica ljudi je na črpalki: pretirano pazljiv starejši moški, ki je s svojim Buickom poskušal zapeljati na Newtonovo cesto, ženska srednjih let, ki je sedela v avtu in na telefonu tipkala sporočilo, in fant z ruto, ki se je naslanjal na bleščeč srebrn Denali.

Nathan je pustil avto prižgan in vrata odprta; le za nekaj sekund se je obrnil stran – vsaj tako se mu je zdelo. Ko pa so se zaloputnila vrata, se je obrnil in njegov avto je speljal s črpalke!

Preplaval ga je adrenalin. Stekel je proti voznikovim vratom, njegov avto pa je s cvilečimi gumami zapeljal proti cesti.

»Hej! Ustavi! Ne!« Na dan so prišle Nathanove srednješolske izkušnje igralca ameriškega nogometa z Dougherty Higha. Pognal se je naprej, z desno roko segel skozi odprto okno, zgrabil za volan in tekkel ob premikajočem se avtomobilu.

»Ustavi!« je zakričal. »Ustavi!«

Tat, TJ, je bil star osemindvajset let in močan kot bik – bil je nesporni voditelj Gangster Nationa, ene izmed največjih tolp v Albanyju.

»Kva j' s tabo, model?« TJ je z lahkoto dvignil 190 kg in je bil skoraj 30 kg težji od Nathana. In nikakor ni imel namena, da bi mu vrnil vozilo.

Zapeljal je na glavno cesto, toda Nathan se ni dal. TJ ga je z desno roko nekajkrat udaril v obraz, nato pa je začel

tolči po njegovih prstih, da bi spustil volan. »Um'ru boš, člov'k, um'ru boš.«

Nathana so začeli skeleti prsti na nogah, saj njegovi tekaški copati Mizuno niso bili ravno najboljša izbira za asfalt. Sem in tja mu je sicer uspelo z desno nogo stopiti na ozek prag avtomobila in si tako malce odpočiti, toda ob vsakem udarcu v glavo mu je spet zdrsnilo. Z eno roko se je držal za volan, z drugo pa je grabil tatu. Avto je vijugal na levo in desno. Nagnil se je nazaj, da bi se izognil udarcem, takrat pa zagledal nasproti vozeča vozila.

To je opazil tudi TJ in zavil proti njim, saj je upal, da bodo avtomobili spravili tega norca stran.

Najprej je mimo švignila srebrna Toyota, nato pa še bel Chevrolet; oba sta zavila proč, da bi se izognila avtomobilu, ki je vijugal sem in tja. Nathan Hayes pa je visel z avta kot kakšen hollywoodski kaskader.

»Spust' ga, nor'c!«

Končno je Nathanu uspelo stopiti na prag avtomobila in z vso močjo, ki mu je še ostala, potegniti za volan. Avto je začelo zanašati in zdrsnil je s ceste. Nathan pa se je po pesku skotalil v travo.

TJ je bil ves krvav, saj se je avto zaletel v drevo in v njegov obraz se je sprožila zračna blazina. Zmeden in okrvavljen se je opotekel iz avta in se trudil, da bi ostal na nogah. Hotel je namreč vrniti temu tipu, ki si ga je drznil izzvati, toda le s težavo je uspel narediti par korakov, ne da bi se spotaknil.

Srebrn Denali s črpalke se je cvileče ustavil le nekaj metrov stran od TJ-a. »Pohit', model,« mu je zavpil voznik. »Ni vredn', stari. Sprav' se noter. Greva!«

TJ je opotekaje vstopil v Denalija in odbrzela sta naprej.

Nathan, ki je bil še vedno omotičen, pa se je usmeril proti svojemu vozilu. Njegov obraz je bil rdeč in opraskan, njegova karirasta srajca pa vsa umazana. Kavbojke je imel raztrgane, desni copat na široko odprt in nogavico krvavo.

Iz bele Acadie je na sopotnikovi strani skočila ženska kostanjevih las, oblečena v črne športne pajkice. Stekla je k Nathanu. »Ste v redu?«

Nathan pa se ni zmenil zanjo, le nepopustljivo se je plazil proti svojemu avtu.

Voznica terenskega avtomobila, blondinka, je operaterju v centru za obveščanje sporočala kraj nesreče.

»Gospod,« je dejala rjavolaska, »mirovati morate.«

Nathan pa se je zmeden, toda odločen plazil dalje.

»Ne skrbite za avto!«

Še naprej se je plazil in dejal: »Ne skrbi me za avto.«

Z rokami se je prijel za gumo, se dvignil in odprl zadnja vrata vozila. S sedeža se je zaslišal prediren jok. Ob pogledu na očeta, ki je prepoten in krvav klečal na tleh, je namreč iz malega fantka izbruhnil ves šok, ki se je nabral v njem. Nathan se je stegnil noter, da bi ga potolažil.

Medtem ko so se približevale sirene, je rjavolaska opazovala Nathana in fantka v otroških hlačah z naramnicami. Ta neznanec ni bil slepo obseden s svojim imetjem. Ni bil nor.

Bil je junak – oče, ki bi dal življenje, da bi rešil svojega otroka.

Drugo poglavje

Naddesetnik Adam Mitchell je pristopil k junaškemu očetu, ki je sedel na zadnjem odbijaču reševalnega vozila, medtem ko mu je reševalec oskrboval krvavo nogo. Shane Fuller, Adamov partner, mlajši od njega, mu je sledil na vsakem koraku. Dva druga policista pa sta zasliševala žensko, ki je ustavila, da bi mu pomagala. Nathan je otroka stiskal močno k sebi in ga z roko božal po mehkih črnih laseh.

Adam je vprašal reševalca: »Kaj ko bi otroka dali tja? Nekdo bo pazil nanj, medtem pa bomo temu gospodu zastavili nekaj vprašanj?«

»To pa ne,« je dejal oče. »Enkrat sem ga že izpustil izpred oči, pa sem ga skoraj izgubil.«

Adam se je ustavil, si z roko segel v svoje temno rjave, vse redkejšje lase in vprašal: »Lahko opišete človeka, ki vam je ukradel avto?«

»Temnopolt – tako močne polti kot jaz. Velike mišice ima in močan udarec.« Previdno se je dotaknil svoje čeljusti. »Ne morem vam kaj dosti povedati o njegovem obrazu, lahko pa vam natančno opišem njegovo pest: trda je kot kamen. Imel je velik zlat prstan. Malo pod trideset, okrog vratu je nosil debelo zlato verigo.«

»Ste opazili še kakšno posebnost? Tetovažo?«

»Ne, tako hitro se je dogajalo. Mislim, da je imel na glavi črno ruto. Toda gledal sem samo v volan. In v nasproti vozeče avtomobile!«

Shane je priprl oči in si pomel podočnjake. »Kaj pa voznik avta, s katerim sta pobegnila?«

»Nisem ga videl. Mislil sem samo na svojega sina.«

»Srečo imate, da vas ni vrglo na cesto. Ne morem verjeti, da ste preživeli tako noro akrobacijo.«

»Imel sem srečo. Nisem pa nor. Kaj pa naj bi drugega naredil?«

»Zakaj pa niste pustili policiji, da bi ga ujela? Za take stvari smo odgovorni mi!«

»In kaj bi ta bandit naredil z mojim sinom? Bi ga vrgel v grmovje, ko bi zajokal? Nikakor nisem hotel spustiti volana. Za Jacksona pa sem odgovoren jaz.«

»Pa veste, da bi se lahko ubili?«

»Vem,« je dejal in zazibal otroka v naročju. »Toda nisem hotel tvegati, da bi izgubil sina.«

Adam se je globoko zamislil in nehal delati zapiske.

Poškodovani mož pa je dejal: »Upal sem, da vas bom spoznal v ponedeljek, v lepših okoliščinah.«

»V ponedeljek?« je vprašal Shane.

»Ja. Naslednji teden začnem delati z vami.«

Adam je preletel zapiske, ki jih je prej napravil. »*Nathan Hayes*. Spraševal sem se že, od kod mi je znano to ime.« Po dal mu je roko. »Adam Mitchell. Me veseli, policist Hayes.«

»Shane Fuller.«

»Me veseli,« je odvrnil Nathan.

»Zakaj pa Albany?« je vprašal Shane.

»Hotel sem, da bi imeli z družino mirnejše življenje. Tu sem doraščal. Hodil sem na Dougherty High. Življenje v Atlanti ni bilo ravno za nas.«

Adam je pogledal Nathanov avto. »Tudi jaz imam F-150. Poznam dobrega kleparja. Popravljal bo to reč.«

»Hvala.«

Vmešal se je reševalec. »Zaenkrat sem končal z vašo nogo. Zdaj pa v bolnico. Noter morate. Lahko namestimo tudi vaš otroški sedež.«

»Rad bi, da bi Jackson sedel tako, da ga bom videl.«

Adam je pogledal Nathana. »Rad bi vam rekel, dobrodošli nazaj v Albanyju, pa mi po takšnem dnevu to ne gre z jezika.«

»No, z mojim sinom je vse v redu. Zato je zame dan še vedno dober.« Nasmehnil se je Jacksonu in ga še naprej nežno zibal.

Adam je iz policijskega avta opazoval reševalce, kako so zaprli vrata reševalnega vozila in odpeljali pogumnega očeta in njegovega otroka.

Zapeljal je na cesto. »Bi ti zgrabil za volan? In ga držal, tudi ko bi te pretepali na žive in mrtve?«

Shane Fuller se je obrnil in za trenutek pomislil. »No, vsaj nekaj možnosti mi pade na pamet, kako bi pri tem lahko umrl. Toda ne glede na to, kako noro je bilo vse skupaj, je najbrž rešil življenje svojemu otroku.«

»Pa bi se držal volana?«

»Po pravici? Ne vem. Bi se ga ti?«

Adam je razmišljal, vendar ni odgovoril.

Begalo ga je, da ni bil prepričan, kako bi odgovoril.

***

Z nekaj mapami iz šerifovega urada v rokah je Adam vstopil skozi zadnja vrata svojega doma in se zazrl v najopaznejšo sliko na steni dnevne sobe, 40 x 50 cm veliko uokvirjeno fotografijo s podpisom enega izmed največjih nogometašev moštva Atlanta Falcons vseh časov: Steva Bartkowskega. Priklonil se je Stevu, svojemu vzorniku iz otroštva.

Skozi predsobo je šel v kuhinjo, kjer je njegova žena ravno končala s pomivanjem posode.

»Adam, petnajst čez osem je ura! Kje si pa bil?«

Victoria je govorila s *tistim glasom*, zato jo je Adam pogledal s *tistim pogledom*.

»Pisal sem poročila. Poskušam se držati rokov. Oprosti za večerjo.« Samo stopil je skozi vrata in že se je moral braniti. Komajda je opazil Victoriine močne, temne kodre, ki so padali na njen nov moder pulover. Včasih ga je celo po osemnajstih letih zakona presenetilo, kako lepa je. Toda tega večera je bil ves raztresen, romantične misli pa so mu izpuhtele iz glave.

»Zamudil si Emilyjin klavirski nastop.«

Adam se je namrščil. »Čisto sem pozabil na to.«

»O tem sva govorila prejšnji teden, včeraj, pa še danes zjutraj. In spomnil bi se, če bi bil za večerjo doma.«

»Danes je bilo noro. Veliko pomembnih stvari imam.«

»In kaj je pomembnejše od tvojih otrok?«

Adam si je nadel svoj najboljši nihče-ne-razume-policajja izraz.

Victoria pa se je ugriznila v jezik in nadaljevala s prijaznejšim tonom. »Emily je prosila, če bi lahko ostala pokonci, dokler ne prideš domov.« Ustavila se je in iskala besede. »Dylan pa je šel ven teč. Ko se bo vrnil domov, te bo še enkrat vprašal glede tistega teka na 5 km.«

»In še enkrat mu bom rekel ne.«

»Poskušala sem mu razložiti. Toda odločil se je, da te bo prepričal.«

Zadnja vrata so se odprla. Adam pa je zavzdihnil. »No, pa smo tam.«

Dylan Mitchell, suh, temnolas petnajstletnik v prepoteni črni majici brez rokavov in v rdečih kratkih hlačah je ves zasopel vstopil v hišo.

Adam je listal po reklamah, ki jih je imel v rokah.

»Ati, te lahko nekaj vprašam?«

»Če ne gre za tek.«

»Zakaj pa ne? Toliko drugih fantov bo tam teklo s svojimi očeti.«

Adam je končno pogledal Dylana. *Kdaj je pa tako zrasel?*

»Saj si v atletski ekipi! Ni ti treba teči še drugje.«

»Ampak le redko dobim priložnost za tek, ker sem nov v ekipi. Na ta tek pa se ne morem prijaviti, če ne boš z mano tekel ti.«

»Glej, Dylan, nič nimam proti temu, da rad tečeš. Toda saj bodo še drugi teki.«

Dylan se je namrščil, se obrnil in jezno odšel v svojo sobo.

Victoria pa si je s krpo obrisala roke in stopila do Adama. »Ti lahko predlagam, da bi si vzel malo več časa zanj?«

»Ampak on bi rad samo to, da bi z njim igral igrice ali pa tekel.«

»Torej tecita. Saj je samo 5 km! Kaj pa je to, tri milje?«

»Tri cela ena.«

»Oh, oprosti. In ta 'cela ena' te bo ubila?« Na hitro se je nasmehnila in se poskušala umiriti po izbruhu.

»Saj veš, da ne maram teka. Košarka? V redu. Nogomet? Vedno. Ampak Dylan ne mara tega, kar je všeč meni. Štiri-deset let sem star. Gotovo obstaja kakšen boljši način, kako skupaj preživeti čas, kot pa to mučenje samega sebe.«

»Toda nekaj moraš storiti.«

»Lahko mi pomaga postaviti vrtno uto. Naslednji teden si bom vzel dopust.«

»Ampak to bo tvoj projekt. Pa še večino časa bo v šoli. Potem ima še atletske treninge in domov pride ravno za večerjo, česar pa ti seveda ne veš, ker si takrat le redko doma. Adam, res moraš poiskati stik s sinom.«

»Spet mi pridigaš, Victoria.«

Šla je k umivalniku in vrgla krpo vanj. Adam se je spraševal, če se zaveda simbolike svojega dejanja.

»O, ati!« Devetletna Emily je vstopila v kuhinjo, se naslonila na pult in se nasmehnila očetu. S svojimi temnimi, kodrastimi lasmi, ki so bili kakor mamini, in v ljubki pižami je bila videti čudovito.

»Hej, ljubica. Oprosti, ker sem zamudil tvoj nastop danes.«

»V redu je.« Pogledala ga je s svojimi velikimi, temnimi, vilinskimi očmi. »Trikrat sem se zmotila.«

»Res?«

»Ja, toda Hannah se je zmotila štirikrat in zato mi je bolje.«

Adam jo je ujel in potegnil za nos. »Ti mala zverinica!«

Emily pa se je zahihitala. Šel je okrog kuhinjskega otoka in objel svojo malo deklico. Tako je to, je ugotavljal Adam – takšna je hierarhija odnosov pri Mitchellovih. Z Dylanom je veliko dela za skromen izplen. Nato pa Victoria. Še vedno jo je ljubil, toda zadnje čase je bilo v enem trenutku vse sladko, že v naslednjem pa vse kislo. In kisli trenutki so bili pogosto povezani z Dylanom.

Adam je sicer hotel, da bi najtežje delo na svetu *pustil v službi*. Ni hotel, da bi ga nosil s sabo domov. Emily pa je bila tak sladkorček. Čisto res.

»Emily je bila povabljenaa k Hannah na rojstni dan,« je rekla Victoria.

»A tako?« Stisnil je Emily.

»Hannina mama pravi, da jo lahko po šoli odpelje domov. Toda Emily sem rekla, da mora najprej vprašati tebe.«

Emily se je zavrtela kot vrtiljak. Adamu je bilo vseč, kakšno veselje ima že v najmanjših stvareh.

»Prosim, ati! Prosim, dovoli mi, da grem! Obljubim, da bom vse naredila in napisala domačo nalogo in ... vse! Prosim!« Na široko se je zasmejala, njeni koticiki ustnic so bili na ravno pravem mestu, njeno veselje pa je napolnilo ves prostor.

Adam je vprašal Victorio: »Je zadnje čase napravila kakšno kaznivo dejanje ali prekršek?«

»Ne, zelo pridna je bila. Celo svojo sobo je pospravila, ne da bi ji karkoli rekla.«

»Ja, ampak saj nisi vsega stlačila v omaro, kajne, Emily?«

Mala vila se je nerodno nasmehnila.

»No, v redu. Toda dolžna si mi res močan objem.«

Emily je zacvilila in iztegnila roke. »Ja! Hvala, ati!«

Ravno ko se je Emily vrgla Adamu v objem, pa je v kuhinjo prišel Dylan in pograbil jabolko. Pogledal je očeta, ki je objemal Emily. Njegova sestra je bila v središču pozornosti, tako kot vedno. Stisnil je zobe. *Vedno ji da, kar hoče. Z mano pa noče na tek.*

Dylan je vedel, da je za očeta neviden, opazil pa je, da ga mati gleda. Običajno ga je opazila. Oče pa nikoli. Samo če ga je utišal.

Dylan je očetu obrnil hrbet in odšel nazaj v svojo sobo.

Ni pa zaloputnil z vrati. Če bi to storil, bi se stresla vsa hiša.

Tretje poglavje

V ponedeljek ob 7:10 zjutraj je Adam vstopil v kuhinjo in si skuhal skoraj poln vrč prave kave. *Problem jutra je v tem, da se začne pred prvo skodelico kave.*

Nedelje bi morale biti bolj umirjene, tega se je Adam zavedal, toda včerajšnji dan je bil napet. Ker Dylan ni hotel iti v cerkev, je moral biti bolj strog z njim in zato je pri kosilu kuhal mulo. Adam ga je namreč kaznoval. Victoria je temu sicer nasprotovala, toda Adam ji je rekel, da mora Dylan odrasti in se nehati kujati, če stvari niso po njegovo. Prepričana pa je bila tudi, da sta Dylan in Emily slišala njun glasen prepir. Tistega večera je skozi Mitchellovo hišo pihal hladen veter.

Zjutraj je Victoria sedela pri kuhinjski mizi in pila svojo jutranjo kavo. Zaradi njenega neprepričljivega nasmeha je Adam vedel, da je še vedno nesrečna, vseeno pa se mu je zdelo, da se ne bo spravila nanj ravno s kuhinjskim nožem.

Pojedel je kos toasta in skodelico kosmičev, nato pa odšel preko dnevne sobe in kot običajno pozdravil Stevea Bartkowskega. Steve je bil večna legenda. Nič ni zahteval od Adama in spominjal ga je na otroške fantazije. Kot otrok je namreč sanjal, da bo postal igralec ameriškega nogometa ali pa astronaut. Ko je zapeljal z dvorišča, je pomislil na